

на гостенина старъ, но пакъ се те услушвать
и нешо си една на друга все принушвать.

Между това отъзвън, подъ внишната на двора,
отъ къшин скритоу унѣ/сж вече той и та.
Отдавна вече тамъ е тизналъ разговора.
Мълчжтъ, облежати и двама на плета —
уста се до уста тъй често приближава,
че време зарадъ речъ май малко нѣа, остава.

Това що старите въ речата си мотолевать
тамъ вътре, и се все неомоло върпать —
тъкъ трѣне младите отдавна ги не плевать,
и плетѣ, ако е на спода, поменжтъ:
та — всички дарове че вече сж готови,
той — че дендари е въ града поръчалъ нови.

И мълкнать пакъ. А ей, по няков захочва,
въ тъмната прѣпне пѣтъ, сподавентъ, кършенъ смѣтъ...
Превела нощъ. Крѣпа разперилата квачка
събира пѣшките въ небото и прѣтъ такъ
все по-високо се и по-високо дига,
наточе месечна да вѣси да застига.

А гораз месечна, нагоре сѣрпъ изѣрналъ,
по знаяни си пѣтъ величествентъ върналъ,
и тъмната зема со свѣтлинка обѣрналъ
на горний божи свѣтъ легендата мѣлѣ —
зарадъ жото се звездите разговарять,
и въ ширното поле и нивите пошарять.

И слуша селото въ болѣръ сѣна мѣсало.
А, крѣсть издигнала да бѣи на висини,
сѣна средъ селото, като видене бѣло,
и черквѣнтѣ грей съ заросани стени, —
като пазителка на туй що въ тишината
се готви за животъ и зарадъ жѣтви сѣна.